

VNIVERSITAT DE VALÈNCIA

Lliurament de la medalla de la
Universitat de València a Manuel Costa
Talens

Discurs del Sr. Rector Pedro Ruiz Torres

València, 18 de maig de 2000

LLIURAMENT DE LA MEDALLA DE LA UNIVERSITAT DE VALÈNCIA AL DR. MANUEL COSTA TALENS

Excm. Sr. Rector Magfc. de la Universitat de Córdoba.
Il.Im. Sr. Director General d'Ensenyaments Universitaris i Investigació.
Il.Ima. Sra. Secretària General.
Il.Im. Sr. Manuel Costa.
Excel.lentíssimes i Il.lustríssimes Autoritats.
Claustre
Amigues i amics.

L'article dotze dels Estatuts que regeixen des de 1985 la vida de la nostra institució descriu amb detall la medalla amb que la Universitat de València distingeix honoríficament als qui hi han prestat serveis rellevants o hi han destacat pels seus mèrits. En aquest article s'indica que en l'anvers de la medalla hi han de figurar els tres escuts -el del papa Alexandre VI, el de la ciutat de València i el del rei Ferran II el Catòlic- "i sobre la corona timbre de l'escut de València, i ocupant el sector central superior, la imatge de la Maternitat Divina de la Verge Maria". D'aquesta manera, la medalla de la Universitat de València ens parla d'una època històrica i dels poders que fa cinc segles van crear l'Estudi General.

Quan a principis dels anys 80, l'exercici de l'autonomia va fer sorgir una universitat diferent fins i tot de la que havia donat lloc el centralisme de l'estat liberal del segle XIX, la nostra va tenir molt de compte de mirar cap al futur i mantenir les petjades del seu passat remot, que van quedar impreses en la seua nova medalla. El passat, sens dubte, es veia amb el distanciament crític i el sentit històric propi del nostre temps, en les antípodes del tradicionalisme nostàlgic; pero també amb una cura i un respecte que no havien tingut abans els qui pretenien fer creure a l'opinió pública que la nostra Universitat es trobava ara en mans d'uns nous bàrbars disposats a fer taula rasa del passat. Res més incert. L'afany per recuperar, conservar en condicions adequades, enriquir i mostrar a la societat el patrimoni cultural acumulat, va donar prompte els seus primers fruits i ha trobat afortunadament l'ocasió propícia amb motiu del cinquè centenari. La doble herència immaterial (la llengua autòctona) i material (l'edifici en que ens trobem, el Jardí Botànic) que havíem rebut dels nostres antecessors més llunyans, es va convertir en objecte d'atenció preferent. I en aquest nou context, el professor Manuel Costa va assumir en març de 1987 la responsabilitat de posar-se al capdavant del Jardí Botànic.

Poc més d'una dècada després del seu nomenament com a director del Jardí Botànic, la Junta de Govern va aprovar en setembre de 1988 la concessió de la màxima distinció honorífica prevista en els Estatuts al professor Manuel Costa. Ho va fer, no per un dels dos motius que justificarien aquesta distinció, sinó per ambdós, és a dir, tant pels mèrits acadèmics rellevants de la persona, com també pels importants serveis que ha prestat a la Universitat de València. Pel que fa al primer, els mèrits en la docència i en la investigació de qui avui rep la medalla de la Universitat sobreixen clarament en el curs centenari d'un saber antic que, en la nostra Universitat, es remunta als orígens de l'Estudi General. Ho acaba de fer palès el professor José María

López Piñero, amb la saviesa que el caracteritza. No ins permeteu-me, a canvi, que m'ature un poc més en la justifiquen la concessió d'aquesta medalla. La persona i l'ob a més d'anar unides a una trajectòria acadèmica exemplar de les empreses de major envergadura que la Universitat (en aquest doble afany a què abans em referia: ser capaç mirada posada en el futur i salvaguardar alhora l'herència d em referisc es va iniciar l'any 1987 i culmina ara, precis: commemoració dels cinc segles de la fundació de la Univer:

La història del Jardí Botànic, a punt de complir els dos-ce lloc que actualment ocupa, forma part inseparable de Universitat, que ja en el segle XVI va tenir molt de compte d medicinals amb fins docents. El Jardí Botànic, vinculat al ll de Medicina, va canviar diverses vegades de lloc fins qu definitivament a l'Hort de Tramoyeres, propietat de l'Hospit Com la resta de la Universitat, al llarg de la major part del catàstrofes, així com també tota classe de penúries ec polítiques. Els Estatuts de 1985 van fer que el Jardí Botà l'antiga Facultat de Ciències i el transformaren en un "centr docència i cultura". Per primera vegada, un catedràtic de Bc Costa, va ser nomenat el 1987 director del Botànic. A el d'aleshores Ramón Lapiedra la redacció i la posada en m de restauració integral, que va començar a finals dels 8 l'edifici enjardinat i culmina avui amb la inauguració, aqu l'edifici d'investigació i serveis, d'especial importància per triple activitat científica, docent i cultural d'aquest centre uni

En poc més d'una dècada, sota la direcció del profess Botànic s'ha convertit en un dels centres més dinàmics de Al llarg d'aquest breu temps, s'ha fet la recuperació i la res que estaven molt deteriorats, l'obertura al públic de tots els noves col·leccions de plantes. Una intensa activitat docent, estrictament universitari per a estendre's per tots els nivells en general a la ciutadania, es fa de múltiples formes. D realitat un dels objectius principals de la transformació que Botànic desplega avui una importantíssima tasca d'investiga centre de referència internacional, especialment en l'estudi (

El canvi que ha tingut lloc i el dinamisme que avui dia (Botànic és el resultat de l'esforç col·lectiu de moltes pers especial que ho ha fet possible: el seu director, el profess envoltar-se de col·laboradors excel·lents i mostrar un t d'organitzar i dirigir el treball científic, docent i cultural del J; la cohesió necessària per tirar endavant un proje una capacitat molt poc freqüent a l'hora de resc de la gestió d'un centre tan complex. El professio fàbrica de produir noves idees i un arquitecte a p